

Arrest

nr. 113 263 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 maart 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 13 juni 2013 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Chuadanga (Bangladesh). U beweerde homoseksueel te zijn. Toen u dertien jaar oud was, zou u beseft hebben dat u zich aangetrokken voelde tot uw leerkracht. U zou een relatie hebben gestart met uw leerkracht. U zou ondertussen ook een relatie begonnen zijn met een klant die in de winkel van uw vader langskwam genaamd U.(...). Toen u veertien jaar oud was, zou uw familie op de hoogte gekomen zijn van uw relatie en zou u niet meer naar school mogen gaan zijn. U zou opgesloten zijn in uw woning. Uw vader zou u geslagen hebben en u van het dak gegooid hebben. Toen u zestien jaar oud was, zou uw familie besloten hebben dat u moest huwen. Volgens hen zou dat uw probleem oplossen. U zou steeds geweigerd hebben om te huwen. Toen u 22 jaar oud was, zou u familie u verstoten hebben. Niemand zou u willen helpen hebben. U zou anderhalf jaar bij vrienden in Cuadanga en Dhaka (Bangladesh) verbleven hebben. In 2010 zou u Bangladesh verlaten hebben. U zou te voet naar India gegaan zijn. U zou zes maanden in India verbleven hebben. U zou een relatie hebben gekregen met de man van de familie waar u verbleef. Toen zijn echtgenote dit ontdekte, zou die man u naar Turkije hebben gestuurd. Vanuit Turkije zou u per vrachtwagen naar België zijn gereisd. U vroeg in België asiel aan op 8 maart 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een origineel werkcontract dat aantoont dat u werk hebt in België.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Toen het CGVS u confronteerde met het feit dat u geen coherente verklaringen aflegde aangaande uw verblijfplaatsen in Bangladesh én u steeds het antwoord schuldig bleef aangaande vragen met betrekking tot tijdsaanduidingen, gaf u aan dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") gelogen hebt over uw reisroute (zie gehoorverslag CGVS p.6). U zou Bangladesh hebben verlaten met uw eigen paspoort én met een visum voor Italië. U zou eind 2010 een vlucht hebben genomen naar Italië waar u twee maanden zou hebben verbleven alvorens naar België te komen (zie gehoorverslag CGVS p.7). U zou tevens gelogen hebben over de relatie met een man die u zou gehad hebben in India (zie gehoorverslag CGVS p.12). U hebt deze informatie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit een paspoort bezat, geen visa bezat voor een Europees land, dat u nooit in eerder in het buitenland verbleef én dat u op illegale wijze via India en Turkije naar België kwam (zie verklaring "DVZ" punt 21 tot 35). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er nog maar moeilijk geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Ook andere elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde te hebben gelogen omdat u werd beïnvloed door andere mensen en omdat u dacht met deze leugens een statuut te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS p.12). Dit is echter geen afdoende reden aangezien u zelf verantwoordelijk bent voor de verklaringen die u aflegde. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verder kon u uw identiteit niet aantonen. Het bewijs van identiteit vormt in de asielprocedure net als in andere procedures nochtans een essentieel element. Als asielzoeker bent u er aan gehouden om alle moeite te doen om uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U legde geen enkel document neer ter staving van uw identiteit. Nochtans beschikte u over een paspoort waarmee u Bangladesh zou verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS p.7). U zou dit paspoort hebben verscheurd na uw aankomst in België. Dit is een stereotiepe verklaring die niet kan overtuigen (zie gehoorverslag CGVS p.7). Gezien u uw paspoort niet voorlegde, kan het CGVS uw identiteit niet nagaan. Tevens kan het CGVS niet nagaan of het paspoort bepaalde in-of uitreisstempels of visa bevat én of deze oversteenstemmen met

uw verklaringen. Het vermoeden ontstaat dan ook dat u dit paspoort bewust tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Nochtans zou u over een geboorteakte en nationale identiteitskaart hebben beschikt in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.12). U hebt nog contact in Bangladesh met personen die u deze documenten zouden kunnen bezorgen (zie gehoorverslag CGVS p.9). U hebt ook niet getracht om uw identiteit of reisweg op een andere manier te staven. Het CGVS heeft dan ook geen zicht op uw ware identiteit of nationaliteit, noch op het precieze ogenblik waarop u Bangladesh verliet. Dit ondermijnt bijgevolg verder de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen. Vervolgens stelde het CGVS vast dat uw verklaringen aangaande de problemen en uw beweerdde relaties dusdanig én over de hele lijn tegenstrijdig waren aan uw verklaringen genoteerd in de vragenlijst van het CGVS, afgelegd ten overstaande van de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") d.d. 5 april 2011 dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo gaf u aan bij de "DVZ" dat toen u dertien jaar oud was, u zich aangetrokken voelde tot uw leraar. U zou met hem een relatie zijn begonnen. Toen u veertien jaar oud was, zou uw familie op de hoogte gekomen zijn van de relatie. U zou niet meer naar school mogen gaan zijn. U zou gestopt zijn met school in de achtste klas. Toen u zestien jaar oud was, zou uw familie besloten hebben dat u moest huwen. Toen u 22 jaar oud was, zou uw familie u hebben buitengezet (zie vragenlijst CGVS punt 2.10 p.1 en punt 3.5 p.3). Aldus begonnen uw problemen sinds uw dertiende en situeerde u deze problemen gedurende een periode van negen jaar. Bij het CGVS echter gaf u aan dat al deze problemen starten sinds u achttien jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS p.3). U zou de school verlaten hebben in de achtste klas, toen u achttien jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS p.3). U zou achttien of negentien jaar oud geweest zijn toen u een relatie begon met een leerkracht (zie gehoorverslag CGVS p.14). Na zes maanden zouden uw ouders verteld hebben dat u moest huwen (zie gehoorverslag CGVS p.15). U zou meer dan twintig jaar oud geweest zijn toen u uw dorp uit eigen beweging verliet. Uw vader zou u niet uit het huis hebben gegooid (zie gehoorverslag CGVS p.16). U situeerde uw problemen bij het CGVS sinds uw achttiende. Dit is een wezenlijk verschil met uw verklaringen bij de "DVZ". Toen het CGVS u met deze bevindingen confronteerde, stelde u dat het mogelijk is dat u bij de "DVZ" iets anders hebt gezegd én dat u het zich niet kan herinneren (zie gehoorverslag CGVS p.16 en p.18). Dit is echter geen afdoende verklaring gezien de zware discrepanties tussen beide verklaringen. Het CGVS merkt ook nog op dat u geen enkel medisch attest aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat u met geheugenproblemen kampt. In elk geval hebt u de vragenlijst van het CGVS voor akkoord getekend nadat die u was voorgelezen in het Bengaals. Het CGVS voegt hier nog aan toe dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegde aangaande uw beweerdde homoseksualiteit. U beweerdde meerdere relaties gehad te hebben in Bangladesh met mannen (zie gehoorverslag CGVS p.16). U legde geen enkele foto of andere documenten neer betreffende deze personen. Het is merkwaardig dat gezien de ophef die uw beweerdde relatie veroorzaakte met de leerkracht, u daarvan geen enkel document hebt zoals een krantenartikel of brief van die persoon (zie gehoorverslag CGVS p.14 en p.15). U zou sinds een maand een relatie hebben met een Belgische man maar u kende zelfs zijn volledige naam, noch zijn geboortedatum niet (zie gehoorverslag CGVS p.10). Wederom legde u geen foto's neer. Ofschoon u een relatie hebt met een Belg en plannen om met hem samen te wonen, kende u ook geen enkel recht aangaande huwelijk of adoptie die homoseksuelen in België hebben (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.18). Op de vraag naar een beschrijving van de Belgische 'gay-scene' kon u geen enkel concreet voorbeeld noemen, hoewel u ondertussen bijna twee jaar in België bent (zie gehoorverslag CGVS p.10). U zou vorig jaar naar een festival gegaan zijn maar u kende de naam ervan niet (zie gehoorverslag CGVS p.10). Tevens kon u geen enkele 'gay-organisatie' noemen in België of in Bangladesh (gehoorverslag CGVS p.11 en p.14). U kende ook geen namen van films met betrekking tot homoseksuelen en u kon geen namen geven van bekende homoseksuelen (zie gehoorverslag CGVS p.17 en p.18). Ook uw bewering dat er in Bangladesh geen wetsartikels, of geen officiële straffen bestaan die homoseksualiteit zouden verbieden of bestraffen, strookt niet met de werkelijkheid (zie gehoorverslag CGVS p.17 en zie document 2, blauwe map). Het CGVS hecht dan ook geen enkel geloof aan uw verklaringen. Tot slot dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in Italië hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u dacht dat België een beter land was om asiel aan te vragen (zie gehoorverslag CGVS p.8). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in Italië gezien een verblijf van twee maanden is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerdde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag gezien uw frauduleuze én tegenstrijdige

verklaringen. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in die de toekenning van een Subsidiäre Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het contract van uw werk te België kan aanvaard worden maar is geenszins een bewijs van uw identiteit (zie document 1, groene map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Tevens maakt verzoeker gewag van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierin het volgende:

"Eerste middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verwerende partij stelt in haar beslissing dat zij geen geloof hecht aan het asielrelaas van de verzoekende partij en bijgevolg geen geloof hecht aan de vrees voor vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Bangladesh.

Vooreerst stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet heeft voldaan aan haar medewerkingsplicht. Het CGVS stelt het volgende in haar beslissing:

"(...)Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.(...)"

Verzoekende partij begrijpt niet waarom de verwerende partij dit stelt. Verzoekende partij heeft immers haar volledige medewerking verleend. Het feit dat zij geen documenten kan neerleggen, omdat verzoekende partij simpelweg geen documenten heeft, kan haar dan ook niet verweten worden.

Bovendien moest verzoekende partij kunnen documenten voorleggen zou verwerende partij toch stellen dat deze vals zouden zijn, aangezien in Bangladesh veel documenten vervalst zouden worden. Op deze manier maakt de ven/verende partij het werkelijk onmogelijk aan verzoekende partij om haar asielrelaas te kunnen bewijzen.

Ten tweede stelt verwerende partij dat zij twijfelt aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij omdat zij bij haar asielaanvraag bij de

DVZ andere tijdsaanduidingen en een andere reisroute beschreven had.

Het CGVS stelt het volgende in haar beslissing:

"(...)Toen het CGVS u confronteerde met het feit dat u geen coherente verklaringen aflegde aangaande uw verblijfplaatsen in Bangladesh én u steeds het antwoord schuldig bleef aangaande vragen met betrekking tot tijdsaanduidingen, gaf u aan dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") gelogen hebt over uw reisroute (zie gehoorverslag CGVS p.6). U zou Bangladesh hebben verlaten met uw eigen paspoort én met een visum voor Italië. U zou eind 2010 een vlucht hebben genomen naar Italië waar u twee maanden zou hebben verbleven alvorens naar België te komen (zie gehoorverslag CGVS p.7). U zou tevens gelogen hebben over de relatie met een man die u zou gehad hebben in India (zie gehoorverslag CGVS p.12). U hebt deze informatie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit een paspoort bezat, geen visa bezat voor een Europees land, dat u nooit in eerder in het buitenland verbleef én dat u op illegale

wijze via India en Turkije naar België kwam (zie verklaring 'DVZ' punt 21 tot 35). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er nog maar moeilijk geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Ook andere elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde te hebben gelogen omdat u werd beïnvloed door andere mensen en omdat u dacht met deze leugens een statuut te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Dit is echter geen afdoende reden aangezien u zelf verantwoordelijk bent voor de verklaringen die u aflegde. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verder kon u uw identiteit niet aantonen. Het bewijs van identiteit vormt in de asielprocedure net als in andere procedures nochtans een essentieel element. Als asielzoeker bent u er aan gehouden om alle moeite te doen om uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U legde geen enkel document neer ter staving van uw identiteit. Nochtans beschikte u over een paspoort waarmee u Bangladesh zou verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS p.7). U zou dit paspoort hebben verscheurd na uw aankomst in België. Dit is een stereotiepe verklaring die niet kan overtuigen (zie gehoorverslag CGVS p.7). Gezien u uw paspoort niet voorlegde, kan het CGVS uw identiteit niet nagaan. Tevens kan het CGVS niet nagaan of het paspoort bepaalde in- of uitreisstempels of visa bevat én of deze overeenstemmen met uw verklaringen. Het vermoeden ontstaat dan ook dat u dit paspoort bewust tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Nochtans zou u over een

geboortakte en nationale identiteitskaart hebben beschikt in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.12). U hebt nog contact in Bangladesh met personen die u deze documenten zouden kunnen bezorgen (zie gehoorverslag CGVS p.9). U hebt ook niet getracht om uw identiteit of reisweg op een andere manier te staven. Het CGVS heeft dan ook geen zicht op uw ware identiteit of nationaliteit, noch op het precieze ogenblik waarop u Bangladesh verliet. Dit ondermijnt bijgevolg verder de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens stelde het CGVS vast dat uw verklaringen aangaande de problemen en uw beweerde relaties dusdanig én over de hele lijn tegenstrijdig waren aan uw verklaringen genoteerd in de vragenlijst van het CGVS, afgelegd ten overstaande van de Dienst Vreemdelingenzaken ('DVZ') d.d. 5 april 2011 dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo gaf u aan bij de "DVZ" dat toen u dertien jaar oud was, u zich aangetrokken voelde tot uw leraar. U zou met hem een relatie zijn begonnen. Toen u veertien jaar oud was, zou uw familie op de hoogte gekomen zijn van de relatie. U zou niet meer naar school mogen gaan zijn. U zou gestopt zijn met school in de achtste klas. Toen u zestien jaar oud was, zou uw familie besloten hebben dat u moest huwen. Toen u 22 jaar oud was, zou uw familie u hebben buitengezet (zie vragenlijst CGVS punt 2.10 p.1 en punt 3.5 p.3). Aldus begonnen uw problemen sinds uw dertiende en situeerde u deze problemen gedurende een periode van negen jaar. Bij het CGVS echter gaf u aan dat al deze problemen starten sinds u achttien jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS p.3). U zou de school verlaten hebben in de achtste klas, toen u achttien jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS p.3). U zou achttien of negentien jaar oud geweest zijn toen u een relatie begon met een leerkracht (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Na zes maanden zouden uw ouders verteld hebben dat u moest huwen (zie gehoorverslag CGVS p.15). U zou meer dan twintig jaar oud geweest zijn toen u uw dorp uit eigen beweging verliet. Uw vader zou u niet uit het huis hebben gegooid (zie gehoorverslag CGVS p.16). U situeerde uw problemen bij het CGVS sinds uw achttiende. Dit is een wezenlijk verschil met uw verklaringen bij de "DVZ". Toen het CGVS u met deze bevindingen confronteerde, stelde u dat het mogelijk is dat u, bij de "DVZ" iets anders hebt gezegd én dat u het zich niet kan herinneren (zie gehoorverslag CGVS p.16 en p.18). Dit is echter geen afdoende verklaring gezien de zware discrepanties tussen beide verklaringen. Het CGVS merkt ook nog op dat u geen enkel medisch attest aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat u met geheugenproblemen kampt. In elk geval hebt u de vragenlijst van het CGVS voor akkoord getekend nadat die u was voorgelezen in het Bengaals.(...)"

Verwerende partij stelt dus dat zij geen geloof hecht aan het volledige asielrelaas van verzoekende partij omdat zij bij de DVZ gelogen zou hebben over haar reisroute en tegenstrijdigheden zou vermeld hebben met betrekking tot de tijdsaanduidingen.

In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor,

zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker. "

(Vereecke, V., *Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht*, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile. "

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

Bovendien heeft de verzoekende partij een aanvaardbare reden waarom zij had gelogen over haar reisroute. Het is omdat meerdere mensen haar zou gezegd hebben dat dit nefast zou zijn voor haar asielaanvraag. Het is immers geloofwaardig dat je iemand gelooft waarvan je veronderstelt dat die personen er wel iets van afweet. Ook heeft verzoekende partij haar paspoort verscheurd omdat zij gehoord had dat dit beter zou zijn voor haar asielrelaas.

Zoals reeds hierboven beschreven, kan het niet verweten worden aan verzoekende partij dat zij tijdens het ene gehoorverslag iets wel vermeldt en bij een andere niet. Daarnaast heeft verzoekende partij haar 'leugen' onmiddellijk rechtgezet bij het CGVS. Het is alsof de verwerende partij enkel wil onthouden dat zij gelogen heeft over haar reisroute bij haar interview bij de DVZ, terwijl verzoekende partij wel onmiddellijk heeft toegegeven dat zij gelogen had.

Verder stelt de verwerende partij dat zij geen geloof hecht aan de beweerde homoseksualiteit van verzoekende partij en dat zij het bevreemdend vindt dat verzoekende partij geen asiel aanvraag in Italië. Het CGVS stelt het volgende:

"(...) Het CGVS voegt hier nog aan toe dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegde aangaande uw beweerde homoseksualiteit. U beweerde meerdere relaties gehad te hebben in Bangladesh met mannen (zie gehoorverslag CGVS p.15). U legde geen enkele foto of andere documenten neer betreffende deze personen. Het is merkwaardig dat gezien de ophef die uw beweerde relatie veroorzaakte met de leerkracht, u daarvan geen enkel document hebt zoals een krantenartikel of brief van die persoon (zie gehoorverslag CGVS p.14 en p.15). U zou sinds een maand een relatie hebben met een Belgische man maar u kende zelfs zijn volledige naam, noch zijn geboortedatum niet (zie gehoorverslag CGVS p.10). Wederom legde u geen foto's neer. Ofschoon u een relatie hebt met een Belg en plannen om met hem samen te wonen, kende u ook geen enkel recht aangaande huwelijk of adoptie die homoseksuelen in België hebben (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.18). Op de vraag naar een beschrijving van de Belgische 'gayscene' kon u geen enkel concreet voorbeeld noemen, hoewel u ondertussen bijna twee jaar in België bent (zie gehoorverslag CGVS p. 10). U zou vorig jaar naar een festival gegaan zijn maar u kende de naam ervan niet (zie gehoorverslag CGVS p.10). Tevens kon u geen enkele 'gay-organisatie' noemen in België of in Bangladesh (gehoorverslag CGVS p.11 en p.14). U kende ook geen namen van films met betrekking tot homoseksuelen en u kon geen namen geven van bekende homoseksuelen (zie gehoorverslag CGVS p.17 en p.18). Ook uw bewering dat er in Bangladesh geen wetsartikels, of geen officiële straffen bestaan die homoseksualiteit zouden verbieden of bestraffen, strookt niet met de werkelijkheid (zie gehoorverslag CGVS p.17 en zie document 2, blauwe map). Het CGVS hecht dan ook geen enkel geloof aan uw verklaringen.

Tot slot dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in Italië hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u dacht dat België een beter land was om asiel aan te vragen (zie gehoorverslag CGVS p.8). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in Italië gezien een verblijf van twee maanden is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.(...)"

Verwerende partij verwijt verzoekende partij dat zij geen asiel heeft aangevraagd in Italië en concludeert daar uit dat de vrees voor vervolging van verzoekende partij niet groot zou zijn, aangezien zij zo lang wachtte om asiel aan te vragen en dus eerst de 'tijd' nam om naar België te komen.

Zoals verwerende partij zelf stelt heeft verzoekende partij onmiddellijk alles toegegeven. Het kan niet zijn omdat er tegenstrijdige verklaringen genoteerd werden bij de DVZ (Cf. Tweede middel), verklaringen waarvan verzoekende partij direct aangaf dat deze foutief waren, dat de vrees ten opzichte van het herkomstland, Bangladesh, niet onderzocht dient te worden door de Belgische asielinstanties.

Verzoekende partij is immers Bangladesh ontvlucht omwille van de vervolging en onderdrukking omwille van haar seksuele geaardheid.

Verwerende partij besluit uit een tiental vragen dat verzoekende partij geen homoseksueel is.

Omwille van de relevantie wordt het stuk met betrekking tot de homoseksualiteit hieronder weergegeven (gehoorverslag p. 9-11).

Bent u homoseksueel? Zo ja, wat verstaat u onder « homoseksueel »?

Ik ken die term niet toen ik in Bangladesh was, nadat ik hier kwam leerde ik dat woord kennen dat ze dat zo noemen maar ja ik be wel gay.

Ik ben niet aangetrokken tot vrouwen en wel tot dezelfde seksen, toen ik hier kwam, legden ze dat uit dat het hier 'gay' heet. Is dat een Engels woord eigenlijk gay?

Kent u het nederlandse woord voor gay?

Toen ik in Brussel verbleef, zeiden ze dat er elk jaar ene festival is hier.

Welk evenement voor homoseksuelen vond recent plaats in België?

Deze maand vond dat plaats.

Hoe heette dat evenement/festival?

Tuurlijk heeft dat een naam maar ik weet het niet.

Ik ging niet omdat ik moest 'werken' maar vorig jaar wel. Het festival was op een zaterdag en ik had vrijdag vakantie daardoor ging het niet.

Hebt u momenteel een relatie in België?

Ja.

Wat is zijn volledige naam?

R.(...). Zijn volledige naam ken ik niet, we werken samen.

Wat is zijn geboortedatum?

Geen idee.

Hoe lang hebt u een relatie met R.(...)?

Sinds een maand, sinds ik die job doe, we wonen nu samen, normaal heeft hij vakantie in het weekend en hij zou vragen aan de gemeente voor hetzelfde adres.

Hebt u een foto van R.(...)?

Nee. Ik heb geen camera.

Wat weet u van R.(...)?

Wat wilt u weten.

Wat u wilt delen over R.(...)?

Toen ik begon met dat werk, R.(...) werkte daar al lang. Ik woonde in Antwerpen en ik legde hem dat uit dat het moeilijk was om daar te wonen en te werken. Hij zei dat ik bij hem kon wonen en vijf dagen later begon ik met hem te wonen. R.(...) wilde mijn problemen weten. Mijn werkgever vroeg hoeveel vakantie ik wilde, ik nam maar een dag. R.(...) vroeg waarom ik maar een dag nam, en hij vroeg ook of ik een vriendin had, hij wist dat niet en ik zie R.(...) dat ik geen interesse heb ik vrouwen.

Kent u ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in België?

Ja, maar ik ken hun adressen niet. Ik ken twee of drie bars op de grote markt niet ver van de politie.

Welke rechten hebben homoseksuelen in België (huwelijk, adoptie)?

Ik ken geen regels of rechten. Waar ik werk zijn twee homo's en wonen samen een spanjaard en een Belg.

Waar werkt u in Brugge?

Ik heb het contract.

Kent u verenigingen die de rechten van de homoseksuelen verdedigen?

Dat weet ik niet. Er zullen er zijn maar ik heb er geen idee van en R.(...) vroeg dat ook of ik daar naar toe ging maar ik weet het niet want ik heb een taalprobleem.

Kent u het symbool voor homoseksuelen vooral in Europa?

Ik heb er geen idee van maar normaal zijn er homo's dat je het verschil niet kunt zien maar van anderen kun je het wel zien. Het is nogal vrouwelijk.

Een Regenboog, heeft dat een betekenis?

Dat is mogelijk, ze gebruiken zulke vlaggen. Tijdens dat festival zag ik wel zulke vlaggen.

Op basis van bovenstaande concludeert verwerende partij dat verzoekende partij geen homoseksuele geaardheid heeft.

Verwerende partij hecht geen geloof aan haar seksuele geaardheid omdat zij geen foto's kan neerleggen van haar relaties, omdat zij de Belgische noch de Bengaalse wetgeving kent omtrent holebi's en omdat zij geen 'gay-organisaties' of 'gay-scene' kent.

Dit is niet redelijk van verwerende partij. Alsof foto's zouden kunnen staven of iemand al dan niet homoseksueel zou zijn. Ook het feit dat verzoekende partij de wetgeving niet kent, kan haar niet verweten worden. Verzoekende partij wist wel dat het niet mocht in Bangladesh, anders zou zij niet stiekem een relatie zijn aangegaan met haar leerkracht, zou zij niet geslagen worden door haar vader en

weggehouden worden van school. Verzoekende partij was zich volledig niet bewust van het feit dat er in België openlijk wordt omgegaan met homoseksualiteit.

Ook het feit dat verzoekende partij geen 'gay-organisaties of 'gay-scene' kennis heeft, kan haar niet verweten worden. Het is vooreerst niet zo dat iedere holebi in België op de hoogte is van organisaties of scene. Het kan dan ook niet zijn dat het niet weten van dergelijke informatie automatische gelijk staat aan heteroseksualiteit. Kan het niet zijn dat verzoekende partij eerder het schuchtere type is, die zich afzijdig houdt? Verzoekende partij heeft immers al een vriend waar hij thans mee samenwoont. Deze Belgische man, R.(...), heeft zij leren kennen op haar werk en niet ergens op een 'gay-scene' locatie.

Ven/verende partij vraagt voortdurend om een foto van haar partners, maar verzoekende partij begrijpt niet waarom dit relevant zou zijn. Verzoekende partij

zal trachten zijn vriend meenemen naar de zitting. Hopelijk kan de vriend in levende lijve, meer overtuigen dan een foto.

Ondanks het feit dat verzoekende partij destijds bij de DVZ gelogen heeft over haar reisroute, maar dit wel onmiddellijk heeft verteld op het CGVS-interview, wordt zij wel nog steeds vervolgd/gediscrimineerd in Bangladesh omwille van haar seksuele geaardheid.

Verzoekende partij vraagt dan ook met aandrang haar dossier opnieuw te onderzoeken.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas. Ongeacht de zogenaamde contradicties die niet tegen de verzoekende partij kunnen gebruikt worden waardoor de bewering van de verwerende partij die de beslissing staft niet klopt.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing sowieso vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van de rechten van verdediging. Verzoeker zet zijn betoog als volgt uiteen:

"Tweede middel

Schending van artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen , B.S. 31 december 1980;

Schending van de rechten van de verdediging.

Schending artikel 6 EVRM.

In de bestreden beslissing leest men:

"(...)Vervolgens stelde het CGVS vast dat uw verklaringen aangaande de problemen en uw beweerde relaties dusdanig én over de hele lijn tegenstrijdig waren aan uw verklaringen genoteerd in de vragenlijst van het CGVS, afgelegd ten overstaande van de Dienst Vreemdelingenzaken ('DVZ') d.d. 5 april 2011 dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo gaf u aan bij de "DVZ" dat toen u dertien jaar oud was, u zich aangetrokken voelde tot uw leraar. U zou met hem een relatie zijn begonnen. Toen u veertien jaar oud was, zou uw familie op de hoogte gekomen zijn van de relatie. U zou niet meer naar school mogen gaan zijn. U zou gestopt zijn met school in de achtste klas, Toen u zestien jaar oud was, zou uw familie besloten hebben dat u moest huwen. Toen u 22 jaar oud was, zou uw familie u hebben buitengezet (zie vragenlijst CGVS punt 2.10 p.1 en punt 3.5 p.3). Aldus begonnen uw problemen sinds uw dertiende en situeerde u deze problemen gedurende een periode van negen jaar. Bij het CGVS echter gaf u aan dat al deze problemen starten sinds u achttien jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS p.3). U zou de school verlaten hebben in de achtste klas, toen u achttien jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS p.3). U zou achttien of negentien jaar oud geweest zijn toen u een relatie begon met een leerkracht (zie gehoorverslag CGVS p.14). Na zes maanden zouden uw ouders verteld hebben dat u moest huwen (zie gehoorverslag CGVS p.15). U zou meer dan twintig jaar oud geweest zijn toen u uw dorp uit eigen beweging verliet Uw vader zou u niet uit het huis hebben gegooid (zie gehoorverslag CGVS p.16). U

situeerde uw problemen bij het CGVS sinds uw achttiende. Dit is een wezenlijk verschil met uw verklaringen bij de "DVZ". Toen het CGVS u met deze bevindingen confronteerde, stelde u dat het mogelijk is dat u, bij de "DVZ" iets anders hebt gezegd én dat u het zich niet kan herinneren (zie gehoorverslag CGVS p16 en p18). Dit is echter geen afdoende verklaring gezien de zware discrepanties tussen beide verklaringen. Het CGVS merkt ook nog op dat u geen enkel medisch attest aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat u met geheugenproblemen kampt. In elk geval hebt u de vragenlijst van het CGVS voor akkoord getekend nadat die u was voorgelezen in het Bengaals.(...)"

Het CGVS stelt dus dat de verklaringen van de verzoekende partij in het kader van haar asielrelaas, ongeloofwaardig zouden zijn omdat zij met betrekking tot een bepaald punt in haar asielrelaas een andere verklaring zou gegeven hebben op het moment van het korte interview op de zetel van de DVZ dan tijdens het echte gehoor op de zetel van het CGVS. Dit zou dan de negatieve asielbeslissing rechtvaardigen.

Vooreerst kan opnieuw verwezen worden naar het hogervermelde arrest nr.173.899 van de Raad van State waarin geoordeeld werd dat kleine tegenstellingen of vergetelheden, quod in casu, niet aanleiding mogen geven tot het in twijfel trekken van de goede trouw van de verzoekende partij.

Wat er ook van moge zijn, de verzoekende partij meent in elk geval dat hetgeen zij verklaarde tijdens het korte verhoor op de zetel van de DVZ, waarvan zij een in het Nederlands vertaald document ondertekende, niet tegen haar gebruikt kan worden om een negatieve asielbeslissing te motiveren nu zij op het moment van dit kort verhoor niet het recht had om zich te laten bijstaan door een raadsman die er op zou kunnen toegezien hebben dat verzoekende partij dergelijke -op het eerste zicht- onschuldige verklaringen aflegd. Het gaat zeker niet op om te stellen dat de aanwezige tolk hiervoor instaat aangezien deze niet de belangen van de verzoekende partij nastreeft.

De verzoekende partij is van mening dat het Belgische asielrecht, in de mate dat het een asielzoeker het recht ontzegt om zich te laten bijstaan door een advocaat tijdens het korte inleidende verhoor op de DVZ, artikel 6 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens (EVRM) schendt.

Artikel 6 EVRM luidt (eigen markerings):

Artikel 6 . Recht op een eerlijk proces

1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privéleven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

a. onverwijd, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

b. te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

c. zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

d. de getuigen à charge te ondervragen of doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

e. zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal, die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

In het arrest dd. 27 november 2008 oordeelde het Europese Hof voor de rechten van de Mens reeds dat een vervolgte reeds tijdens het verhoor bij de politie recht heeft op de bijstand van een raadsman

In de zaak Saldaz beweerde de verzoekende partij voor het EHRM dat haar rechten van verdediging, meer bepaald artikel 6 § 3 c) EVRM, geschonden waren, onder meer omdat zij geen toegang had gekregen tot een advocaat toen hij door de politie gearresteerd was.

Het Europese Hof van de rechten van de Mens gaf een nieuwe interpretatie van het recht op bijstand van een advocaat en volgde de klager in deze zaak. Volgens het Hof moet, om het recht op een eerlijk proces 'praktisch en effectief' te houden, de toegang tot een advocaat voorzien zijn bij de eerste ondervraging van een verdachte door de politie. Een beperking op die regel kan alleen als, in het licht

van de specifieke omstandigheden van elke zaak, er daarvoor dwingende redenen zijn.

De verzoekende partij meent dat de redenering in het arrest SALDUZ van het EHRM, *mutatis mutandis* (verzoekende partij is immers niet strafrechtelijk vervolgd maar vraagt asiel aan) geldt in haar zaak, en dat dus ook haar rechten van verdediging geschonden zijn door de omstandigheid dat zij niet het recht kreeg om zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens het korte inleidende verhoor op zetel van de DVZ, a fortiori omdat deze gezegdes nu gebruikt worden om haar de status van vluchteling te weigeren. De verzoekende partij meent dus dat het Belgische asielrecht (net zoals het Belgische strafrecht in datzelfde opzicht) de Europese grondrechtenbescherming, zoals die i.e. gegarandeerd wordt door artikel 6 EVRM, schendt.

In dit opzicht kan passend verwezen worden naar het intussen legendarische | citaat van Henri ROLLIN, eerste Belgische rechter aan het Europees Hof, over dit EVRM: *un texte de droit positif ignoré des juristes belges*.

De verzoekende partij meent dus dat expliciet uit artikel 6 EVRM voortvloeit dat de verzoekende partij recht had op bijstand van een raadsman tijdens het eerste korte verhoor, en dat de omstandigheid dat niet gebeurde, haar schond in haar rechten van de verdediging, en dat de bestreden beslissing hier definitief door gevitieerd is.

Indien Uw Raad het niet eens zou zijn met deze zienswijze van de verzoekende partij, verzoekt zij, alvorens de debatten verder te zetten, aangaande dit tweede middel, conform artikel 249 EG verdrag, een prejudiciële vraag te stellen aan de Europese Hof van Justitie.

Ofschoon de Europese Gemeenschappen formeel (nog) geen partij zijn bij het EVRM, bepaalt artikel 220 EG Verdrag dat het Europese Hof van Justitie de grondrechten doet respecteren. In artikel 6 van het EU Verdrag staat dat de Unie de toepassing van het EVRM verzekert.

Nu de nationale asielprocedures integraal deel uitmaken van het Gemeenschapsrecht, dienen zij dus alleszins het EVRM te respecteren, en kunnen zij in dit opzicht gecontroleerd worden door het Europese Hof van Justitie.

Immers de lidstaten treden, na het verstrijken van richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, in het domein van asiel, op als agenten van het gemeenschapsrecht.

Cf hierover de rechtsleer van DESOMER

Sinds het verstrijken van de omzettingstermijnen van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming⁴⁶ (hierna de Kwalificatierichtlijn) en van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus⁴⁷ (hierna de Procedurerichtlijn) vallen ook de nationale asielprocedures binnen de toepassingsfeer van het Europees recht⁴⁸.

De verzoekende partij vraagt Uw Raad dan ook, indien zij zou menen dat de argumentatie van de verzoekende partij niet zou volstaan om over te gaan tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing, conform artikel 249 EG Verdrag, volgende vraag te willen stellen aan het Europese Hof van Justitie.

Strijdt het Belgisch asielrecht met artikel 6 EVRM, de grondrechten en rechten van de verdediging van de asielzoeker in België, doordat het asielzoekers het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens een eerste inleidend verhoor op zetel van de DVZ, en dit terwijl de gezegdes van de asielzoeker tijdens dit eerste gehoor zelfs net gebruikt worden om een negatief gevolg te geven aan de asielaanvraag?"

2.3. De twee aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.4. Voor zover verzoeker in zijn eerste middel de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, stipt de Raad aan dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming worden geweigerd, stelt de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees aannemelijk te maken. De commissaris-generaal wijst op de medewerkingsplicht die op een asielzoeker rust en stelt dat verzoeker hierin tekortschiet. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker incoherente

verklaringen aflegde aangaande zijn verblijfplaatsen in Bangladesh en hij steeds het antwoord schuldig bleef aangaande vragen met betrekking tot tijdsaanduidingen. Tevens gaf verzoeker aan over zijn reisroute te hebben gelogen en foutieve informatie te hebben verstrekt over de relatie die hij met een man zou hebben gehad in India. Het feit dat verzoeker getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden en dat hij gelogen heeft over een aantal cruciale elementen, ondermijnt volgens de commissaris-generaal op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid waardoor er nog maar moeilijk geloof kan worden gehecht aan het door hem aangehaalde asielrelaas. Dat verzoeker, zoals hij zelf verklaart, gelogen heeft omdat hij werd beïnvloed door andere mensen en omdat hij dacht met die leugens een statuut te verkrijgen, is volgens de commissaris-generaal geen afdoende reden aangezien verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Het feit dat verzoeker zijn identiteit niet kan aantonen en dat hij ook geen actie heeft ondernomen om enig bewijs hiervan voor te leggen, ondermijnt luidens de bestreden beslissing verder de algehele geloofwaardigheid van verzoeker. De commissaris-generaal wijst vervolgens op de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd op de Dienst vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal met betrekking tot de leeftijd waarop zijn problemen zich situeerden. De uitleg die verzoeker verschaft voor deze tegenstrijdigheid, namelijk dat het mogelijk is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken iets anders heeft gezegd en dat hij het zich niet kan herinneren, is volgens de commissaris-generaal niet afdoende gezien de zware discrepanties tussen beide verklaringen. De commissaris-generaal merkt hierbij nog op dat verzoeker geen enkel medisch attest aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij met geheugenproblemen kampt en dat hij de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord heeft ondertekend nadat deze hem was voorgelezen in het Bengaals. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker weinig aannemelijke verklaringen aflegde aangaande zijn beweerde homoseksualiteit, aangezien verzoeker geen enkel document neerlegde aangaande de Belgische man met wie hij beweert een relatie te hebben en hij diens volledige naam en geboortedatum niet kende, niets wist aangaande eventuele rechten op huwelijk of adoptie waarover homoseksuelen in België beschikken, terwijl hij wel stelt te willen gaan samenwonen en geen enkele beschrijving kon geven van de (Belgische) gay-scene. In de beslissing wordt ook aangestipt dat de bewering van verzoeker dat er in Bangladesh geen wetsartikels of officiële straffen bestaan die homoseksualiteit verbieden niet strookt met de werkelijkheid. Ook het feit dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië hoewel hij hiertoe wel de mogelijkheid had, is volgens de commissaris-generaal een indicatie dat verzoeker internationale bescherming niet noodzakelijk achtte. Dit ondermijnt verder de door hem aangehaalde vrees. Verzoeker heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt een vrees overeenkomstig het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) te moeten koesteren, waardoor hij zich evenmin kan steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker neergelegde document is niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen, waarbij de bestreden beslissing stelt dat het arbeidscontract van verzoeker geenszins een bewijs vormt van zijn identiteit.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. De Raad merkt op dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. In de mate van het mogelijke moeten stavingsstukken, onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit, worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Verzoeker heeft, op een arbeidsovereenkomst die zijn tewerkstelling in België behelst na (stuk 11, Documenten), geen enkel document neergelegd dat toelaat zijn identiteit of nationaliteit vast te stellen en heeft geen enkel begin van bewijs van zijn asielrelaas neergelegd. In dat opzicht heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Verzoeker stelt dat hij dit niet begrijpt en beweert dat hij simpelweg geen documenten heeft. Het is echter volstrekt onaannemelijk dat verzoeker, van wie gebleken is dat hij in 2010 met een visum naar Italië is gereisd (stuk 5, gehoorverslag CGVS 31 mei 2013, p. 6-7), geen enkel document kan voorleggen dat zijn identiteit of zijn reisweg aantoonst. In tegenstelling tot zijn huidige beweringen, gaf verzoeker trouwens tijdens zijn gehoor te kennen dat hij mogelijk wel aan documenten zou kunnen geraken, met name een boardingpass (stuk 5, gehoorverslag CGVS 31 mei 2013, p. 7), en dat hij ging proberen om een kopie van zijn geboorteakte te krijgen die ze mogelijk in het reisagentschap hebben (Ibid., p. 12). Verzoeker toont niet aan dat hij stappen heeft gezet om deze documenten effectief te bemachtigen. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij toch zou beweren dat de documenten uit Bangladesh vals zijn, gaat hij uit van een vooronderstelling die hoe dan ook voorbarig is aangezien hij geen enkel document heeft neergelegd.

2.9. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker aanvankelijk aan nog zes maanden in India te hebben verbleven vooraleer hij naar België kwam (stuk 14, Verklaring DVZ 5 april 2011, vraag 9). Verzoeker verklaarde dat hij in India een geheime relatie is begonnen met de man van de familie waarbij hij verbleef (stuk 15, Vragenlijst CGVS 5 april 2011, vraag 5). Toen de relatie uitkwam, zo gaf verzoeker aan, werd hij door de familie naar Turkije gestuurd (Ibid.). Verzoeker verklaarde op hun kosten naar Turkije te zijn gereisd en dit met een vals Indiaas paspoort op zijn naam en met zijn eigen foto (stuk 14, Verklaring DVZ 5 april 2011, vraag 34). Van daaruit zou hij op eigen kosten en met behulp van een Pakistaanse smokkelaar naar België zijn gereisd en dit zonder valse documenten te gebruiken (Ibid.). Ook gaf verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan nooit een paspoort of een identiteitskaart te hebben gehad (stuk 14, Verklaring DVZ 5 april 2011, vraag 21). Tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal antwoordde verzoeker positief op de vraag of hij gelogen had bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij naar Italië kwam en vandaar per bus naar België is gereisd (stuk 5, gehoorverslag CGVS 31 mei 2013, p. 6). Verzoeker verklaarde hierbij verder met zijn eigen paspoort te zijn gereisd, maar dat hij zijn paspoort ondertussen heeft verscheurd (stuk 5, gehoorverslag CGVS 31 mei 2013, p. 7 - 8). Zijn originele identiteitskaart zou hij in Bangladesh hebben achtergelaten (stuk 5, gehoorverslag CGVS 31 mei 2013, p. 8). Toen hem gevraagd werd of hij ooit in India heeft verbleven, antwoordde verzoeker dat het deel van India volledig vals is en voegde hij eraan toe *“U weet al dat ik loog dus het is niet gemakkelijk om te blijven liegen”* (stuk 5, gehoorverslag CGVS 31 mei 2013, p. 12). Tevens, zo merkt de Raad op, slaagde verzoeker er niet in om coherent te antwoorden op de vragen aangaande zijn verblijfplaatsen en zijn vertrek (stuk 5, gehoorverslag CGVS 31 mei 2013, p. 4 – 6 + 13), hetgeen verder zijn geloofwaardigheid ondermijnt. Verzoeker beweert dat deze elementen niet van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid te besluiten omdat hij zelf had aangegeven dat hij had gelogen en zijn paspoort had verscheurd omdat bepaalde mensen hem hadden gezegd dat dit beter zou zijn voor zijn asielrelaas. De Raad merkt echter op dat verzoeker zelf verantwoordelijk blijft voor zijn eigen verklaringen. Het feit dat hij zijn leugen onmiddellijk heeft toegegeven, rechtvaardigt deze niet en verhindert niet dat zijn algehele geloofwaardigheid hierdoor in belangrijke mate wordt aangetast. Verzoeker brengt in elk geval geen elementen aan om de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal die gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoeker, te weerleggen.

2.10. De Raad wenst er terloops op te wijzen dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker het blijkbaar niet nodig achtte om in Italië asiel aan te vragen, doet wel degelijk afbreuk aan het acuut karakter van zijn voorgehouden behoefte aan bescherming.

2.11. Verzoeker beweert omwille van zijn seksuele oriëntatie Bangladesh te hebben verlaten (stuk 15, Vragenlijst CGVS 5 april 2011, vraag 5 + stuk 5, gehoorverslag CGVS 31 mei 2013, p. 13). Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt daadwerkelijk homoseksueel

te zijn. Zo blijkt verzoeker, die al geruime tijd in België verblijft, het Nederlandse woord voor *gay* niet te kennen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 31 mei 2013, p. 9) en blijft hij uiterst vaag over de vriend die hij hier in België zou hebben (Ibid., p. 10). Tevens is het opvallend dat verzoeker niks blijkt af te weten van de rechten van homo's in België noch over verenigingen die zich hier voor inzetten (Ibid., p. 11). Verzoeker heeft evenmin blijk gegeven van interesse over de situatie van homoseksuelen in Bangladesh (Ibid., p. 14) en weet niet of er in Bangladesh een wet bestaat aangaande homoseksuelen (Ibid., p. 17). Een ander opmerkelijk element is het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat hij dertien jaar oud was toen hij zich realiseerde dat hij zich aangetrokken voelde tot zijn leraar (stuk 15, Vragenlijst CGVS 5 april 2011, vraag 5), terwijl hij tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij zich aangetrokken voelde tot mannen toen hij volwassen werd en 18/19 jaar oud te zijn geweest toen hij een relatie aanging met die leerkracht (stuk 5, gehoorverslag CGVS 31 mei 2013, p. 14). Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, bestaat er een zware discrepantie tussen de verschillende verklaringen van verzoeker op dit punt. Hiermee geconfronteerd antwoordde verzoeker het volgende: *"Het is mogelijk, het is moeilijk om het te herinneren."* (Ibid., p. 16) en dat hij verward is (Ibid., p. 18). Verzoeker slaagt er niet in hiervoor een aannemelijke uitleg te geven, terwijl zijn eerste relatie met een man de kern van zijn asielrelaas betreft. De korte duur van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden, te meer daar verzoeker ermee heeft ingestemd dat de inhoud van de Vragenlijst (stuk 15, Vragenlijst, 5 april 2011) overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft gegeven (cf. RvS 7 april 2004, nr. 130.179). Het feit dat verzoeker tijdens dit korte verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen recht had op bijstand van een advocaat, zoals hij in zijn tweede middel betoogt, ontheft hem niet van zijn verantwoordelijkheid om de waarheid te vertellen, te meer omdat verzoeker uitdrukkelijk gewezen wordt op de gevolgen van valse of onjuiste verklaringen.

2.12. Met zijn huidige stelling dat hem niet kan verweten worden dat hij de wetgeving niet kent omdat hij wel wist dat homoseksualiteit verboden is in Bangladesh omdat hij anders niet stiekem een relatie zou zijn aangegaan met zijn leerkracht, geeft verzoeker geen blijk van een doorleefde ervaring van moeilijkheden in verband met zijn geaardheid. Het is uiterst bevreemdend dat verzoeker als volwassen homoseksueel niet op de hoogte zou zijn van de strafbaarstelling van homoseksualiteit in Bangladesh (stuk 12, Landeninformatie, Informatie LGBT rights in Bangladesh). Verzoeker slaagt er niet in zijn gebrekkige kennis over de 'gay-scene' in Bangladesh en in België om te buigen door op overtuigende wijze aannemelijk te maken dat hij in België zijn geaardheid op welke manier dan ook beleeft. Verzoeker kondigt weliswaar aan dat zijn vriend zal meekomen naar de zitting, maar ook ter terechtzitting blijft elk begin van bewijs van zijn relatie met zijn Belgische vriend R. achterwege.

2.13. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Verzoeker kan geenszins worden gevolgd in zijn bewering dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan aangezien hij op geen enkele manier aantoont dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

2.14. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, kan er, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, evenmin geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.15. Voor zover verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.16. Waar verzoeker in zijn tweede middel een schending van artikel 6 van het EVRM aanvoert omdat een asielzoeker niet kan worden bijgestaan door een raadsman tijdens het eerste korte verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl zijn verklaringen wel gebruikt kunnen worden om een negatief gevolg te geven aan een asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat artikel 6 van het EVRM, zoals herhaaldelijk bevestigd door het EHRM, niet onverkort van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 25 januari 2012, nr. 8020 (c); GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161 169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk). Wat betreft de vraag van verzoeker tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie, wijst de Raad erop dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, een nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien zijn beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 6 van het EVRM noch van de artikelen 48, 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het hierboven gestelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN